

A bíróság [...] ügyvéd által képviselt [...] kérelmezőnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd (1245. Budapest 5, Pf. 1036) által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (Budapest) kérelmezett ellen közigazgatási végzés bírósági felülvizsgálata iránt indított nemperes eljárásban meghozza az alábbi

V é g z é s t :

A bíróság a kérelmező **jogorvoslati kérelmét elutasítja.**

A bíróság megállapítja, hogy az előzetesen lerótt 7500 (Hétezer-ötszáz) forint eljárási illetéket a kérelmező viseli.

Kötelezi a bíróság a kérelmezőt, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezettnek 10.000 (Tízezer) Ft perköltséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A bíróság a nemperes eljárás adatai alapján a következő tényállást állapította meg:

A kérelmezett 2009. március 23-án kelt Vj/042/2009. számú végzésével versenyfelügyeleti eljárást indított a kérelmezővel szemben, a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolása tilalmának és a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértésének gyanúja miatt.

Az eljárás során a kérelmezett 2009. május 4-én kelt Vj-042-003/2009. számú végzésével a Tptv. 65.§ (2) bekezdése alapján adatközlésre hívta fel a [...] -t. Ebben 2006., 2007. és 2008. évekre vonatkozóan 10-10 db konkrét, a szóbeli szerződéshez kapcsolódó tájékoztatás, valamint a többszöri megrendelőiket tartalmazó teljes ügyféllista megküldését kérte.

A kérelmező az ügyféllista megküldésére vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget, üzleti titokra és adatvédelmi okokra hivatkozva az adatszolgáltatást megtagadta. Erre tekintettel a kérelmezett 2009. május 20-án kelt Vj/042-008. számú végzésével a [...] -vel szemben 360.000,- Ft eljárási bírságot szabott ki, melyet a kérelmező fellebbezése folytán eljárás másodfokú hatóság 2009. július 7-én kelt Vj-42/015/2009. számú végzésével helyben hagyott.

Ugyanezen kötelezettség ismételt elmulasztása miatt a Gazdasági Versenyhivatal Fogyasztóvédelmi Irodája 2009. június 17-én kelt Vj-42-013/2009. számú végzésével a kérelmezőt 500.000,- Ft eljárási bírsággal sújtotta, melyet a másodfokú hatóság 2009. július 7-én kelt Vj-42-016-2009. számú végzésével helyben hagyott.

A Gazdasági Versenyhivatal Fogyasztóvédelmi Iroda (továbbiakban: elsőfokú hatóság) 2009. július 14-én kelt Vj/42-017/2009. számú végzésével a [...] -vel szemben 723.320,- Ft összegben ismételt eljárás bírságot szabott ki.

A végzés indokolása szerint a kérelmező adatszolgáltatási kötelezettségének a második bírságot kiszabó végzés kézbesítése (2009.06.19.) óta továbbra sem tesz eleget, annak ellenére, hogy az eljárás során két alkalommal is kézbesítésre került számára a felhívást tartalmazó végzés. Utalt a hatóság arra is, hogy a bírság kiszabása ellenére az eljárás alá vont adatszolgáltatási kötelezettsége továbbra is fennáll. Hivatkozott arra, hogy a GVH által kért adatok megküldése nem ütközhet megoldhatatlan nehézségekbe, a kért ügyféllista más forrásból nem szerezhető be, az eljárás érdemi lezárására anélkül nem kerülhet sor. Hangsúlyozta, hogy a hatóság mindvégig a Ket. 1.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően járt el, azonban fel kell lépni az eljárás elhúzására vagy a tényállás valós feltárásának megghiúsítására irányuló magatartások ellen. A Tptv. 55.§ (3) bekezdésére hivatkozással kifejtette a kérelmezett, hogy az üzleti titok védelmére hivatkozással az adatszolgáltatás nem tagadható meg, ennek alapján csak az iratokba való betekintés korlátozható. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú hatóság a Tptv. 61.§ (1) bekezdése alapján indokoltan tartotta a kérelmezővel szemben ismételt bírság alkalmazását. A bírság összegét a törvényi maximumban határozta meg, figyelemmel arra, hogy a kérelmező többszöri felszólítás ellenére sem tett eleget kötelezettségének, a korábban alkalmazott bírságoknak pedig visszatartó ereje nem volt,

A fenti végzés ellen a kérelmező fellebbezést terjesztett elő, melyet a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa 2009. július 28-án kelt Vj-42-021/2009. számú végzésével elutasított.

A végzés indokolása szerint a kérelmező a Gazdasági Versenyhivatal erre irányuló, világos felhívása ellenére tudatosan nem tesz eleget adatszolgáltatási kötelezettségének. E körben hivatkozott a Fővárosi Bíróság 2.Kpk.45.980/2007/14. számú végzésére is. A másodfokú hatóság megállapította, hogy a kérelmező magatartása egyaránt alkalmas az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására, ezért helyesen járt el az elsőfokú hatóság, amikor a bírság ismételt alkalmazása mellett döntött. Az eljárási bírság összegét a kérelmezett az ügyben feltárt körülményekkel arányban állónak minősítette, különös figyelemmel arra, hogy az eddig alkalmazott szankciók eredményre nem vezettek. Utalt arra is, hogy a kérelmező sem hozott a hatóság tudomására olyan körülményt, amely a bírság összegének mérséklését indokoltá tette volna. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel hivatkozott arra, hogy a Tptv. 55.§ (3) bekezdése alapján az adatszolgáltatás nem tagadható meg, továbbá egyazon adatszolgáltatás miatt bírság ismételt alkalmazásának nem feltétele a korábbi bírsággal szembeni jogorvoslati kérelem jogerős elbírálása.

A másodfokú döntés ellen a kérelmező jogorvoslati kérelmet terjesztett elő, melyben elsődlegesen a Vj-42-021/2009. számú végzés megváltoztatását, a bírság törlését, másodlagosan annak mérséklését kérte. Hivatkozott arra, hogy az ismételt bírságolás során figyelemmel kellett volna lenni arra, hogy a korábbi bírságot kiszabó végzés elleni jogorvoslati kérelem még jogerősen nem került elbírálásra. Hangsúlyozta, hogy a jogorvoslat intézményét éppen azért tartalmazza a Tptv., hogy már az eljárás során észlelt eljárási szabálytalanságok kiküszöbölhetőek legyenek. Ezzel a jogértelmezéssel a kérelmezett a jogorvoslat intézményét értelmetlenné és céltalanná teszi. A kérelmezett által hivatkozott Fővárosi Bírósági döntéssel kapcsolatban kifejtette, hogy egy bírósági döntés nem húzható rá és nem lehet irányadó minden hasonló esetre. Előadta, hogy az ügy érdemi lezárása a mai napig nem a kérelmező mulasztása miatt nem történhet meg, ugyanis a tényállás feltárására nagyon sokféle mód létezik, ehhez képest a kérelmezett semmilyen más vizsgálati módszer alkalmazását a

mai napig nem próbálta meg. Kérte továbbá, hogy a bíróság vizsgálja meg, hogy a kért adatszolgáltatás milyen összefüggésben van az üggyel és állapítsa meg, hogy az adatszolgáltatásra a kérelmező nem köteles. Továbbra is fenntartotta, hogy jogsértést nem követett el és indokolatlannak tartja a kért ügyféllista csatolását. Álláspontja szerint tanúként kellene a versenyfelügyeleti eljárás során meghallgatni a kérelmező alkalmazottait, ugyanis ők tudnak nyilatkozni a teljes gyakorlatról. A bíróság mérséklésének indokaként azt jelölte meg, hogy a kérelmező minden más adatot szolgáltatott, a tényállás feltárását nem akadályozta. A kérelmező jogorvoslati kérelmének lerótt 7500,Ft illetéket.

A kérelmezett - a végzésében foglaltak fenntartása mellett - a jogorvoslati kérelem elutasítását indítványozta. Perköltség megtérítésére igényt tartott. Előadta, hogy természetesen egy bírósági döntés nem jogforrás értékű, de ez nem jelenti azt, hogy az abban foglalt jogi érvelés ne lenne elfogadható más esetben is. Álláspontja szerint a tényállás feltárása a hatóság feladata, az eljárás alá vont az érdemi döntés elleni jogorvoslat során foglalhat állást arról, hogy egy bizonyítási eszköz az ügy érdeme szempontjából miért felesleges vagy sem. Valamely kereskedelmi gyakorlat fogyasztói oldalának feltárása leghatékonyabban az ügyfelek megkeresésével végezhető el amellet, hogy a hivatal széleskörű bizonyítási eljárást folytat le. A Tpvt. 65.§ (3) bekezdése a kérelmezett számára pedig lehetővé teszi harmadik személyek megkeresését. Az ügyféllista benyújtása nélkül a Gazdasági Versenyhivatalnak nincs lehetősége megítélni, hogy milyen adatokat nyilvánítson üzleti titoknak. Hivatkozott arra is, hogy a bíróságok ismételt kiszabása azért szükséges, hogy biztosítsa az eljárásoknak a törvényi határidőn belül történő befejezését, az ismételt bíróság ellen pedig a jogorvoslat szintén biztosított.

A kérelmező a bírósághoz 2009. november 09-én érkezett beadványában előadta, hogy nem állította, hogy a tanú meghallgatás teljes mértékben kiváltja az ügyféllista bizonyító erejét. Álláspontja szerint az ügyféllista a tényállás felderítéséhez nem szükséges, annak csatolása esetén a kérelmező üzleti hírneve jelentősen sérülhet. Ez utóbbit alátámasztja az is, hogy maga a vizsgálat a kérelmezett által is elismerten egy szűk piacot érint.

A jogorvoslati kérelem nem megalapozott.

A bíróság a kérelmezett végzését a Tpvt. 43/H. §(11) bekezdés alapján és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knp.) 3. § alapján vizsgálta felül.

A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (Fttv.) 19. § c) pontja akként rendelkezik, hogy a kereskedelmi gyakorlat tisztességtelenségének megállapítására irányuló eljárásra az e törvényben meghatározott eltérésekkel a Gazdasági Versenyhivatal eljárása tekintetében a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpvt.) rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Tpvt. 65.§ (2) bekezdése szerint a vizsgáló, illetve az eljáró versenytanács felhívására az ügyfél köteles közölni az érdemi döntéshez szükséges adatokat, ideértve a személyes adatokat is. Az ügyfél jogsértést beismertő nyilatkozatot nem köteles tenni, azonban az egyéb, rá nézve terhelő bizonyíték rendelkezésre bocsátását nem tagadhatja meg.

A Tpvt. 44.§-a alapján alkalmazandó Ket. 50. § (1) bekezdése szerint a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le. A (6) bekezdés alapján a hatóság a bizonyítékokat egyenként és Összességükben értékeli, és az ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást.

A Tpvt. 55.§ (3) bekezdése szerint az ügyfél és az eljárás egyéb résztvevői üzleti titok védelmére hivatkozással kérhetik az iratokba való betekintés, valamint az iratokról másolat vagy feljegyzés készítésének korlátozását. A vizsgálónak, illetve az eljáró versenytanácsnak a kérelmet elutasító végzése ellen külön jogorvoslatnak (82. §) van helye. A kérelemről való döntéssel egyidejűleg a vizsgáló, illetve az eljáró versenytanács kötelezheti az ügyfelet, illetve az eljárás egyéb résztvevőjét olyan iratváltozat elkészítésére, amely nem tartalmaz üzleti titkot,

A Tpvt. 61. § (1) bekezdése alapján az ügyféllel és az eljárás egyéb résztvevőjével, illetve a tényállás során közreműködésre kötelezett személlyel szemben eljárásí bírság szabható ki, ha az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányul vagy azt eredményezi. Tehát azt kellett megvizsgálni, hogy miben állt a kérelmező cselekménye vagy magatartása, és az eljárás elhúzására vagy a valós tényállás feltárásának megghiúsulására irányult-e, illetve azt eredményezte-e, vagyis fennáll-e a kettő között az okozati összefüggés.

A Tpvt. 61. § (3) bekezdése szerint a kiszabott eljárásí bírság legkisebb összege 50.000 forint, legmagasabb összege vállalkozás esetében az előző üzleti évben elért nettó árbevételének egy százaléka, a vállalkozásnak nem minősülő természetes személy esetében 500.000 forint. Eljárásí kötelezettség teljesítésére megadott határidő túllépése esetén az eljárásí bírság napi összege vállalkozás esetében legfeljebb az előző üzleti évben elért nettó árbevétel egy napra jutó összegének egy százaléka.

A Tpvt. 65.§ (2) bekezdése a versenyfelügyeleti eljárásban egyértelmű, feltétlen és teljes körű adatszolgáltatási kötelezettséget ír elő az ügyfél számára, mely a személyes és egyéb üzleti adatokra egyaránt kiterjed. E kötelezettség csak és kizárólag a törvényben szabályozott esetekben tagadható meg, az üzleti titok pedig a jogszabály kifejezett rendelkezése hiányában nem minősül ilyennek. A Tpvt. 55.§ (3) bekezdése sem teremt kivételi alapot ebben a tekintetben, ugyanis az nem az adatszolgáltatásra vonatkozik, annak alapján csupán az ügyfeleket megillető iratbetekintési jog gyakorlása korlátozható. Az ügyfelet terhelő teljes körű adatszolgáltatási kötelezettség gyakorlati alkalmazásának célja éppen az, hogy a hatóságot - a Ket. 50.§ (1) bekezdése alapján - terhelő tényállás tisztázási kötelezettségének teljesítésében elősegítse. A tényállás feltárása azonban nem az ügyfél, hanem a hatóság feladata. A hatóság kizárólagos kompetenciájába tartozik annak eldöntése, hogy valamely bizonyítási eszköz, vagy eljárásí cselekmény elvégzése szükséges-e, illetve alkalmas-e a tényállás tisztázására. Az ügyfél csupán az ügy érdemében hozott döntéssel szemben előterjesztett jogorvoslati kérelemben vitathatja, hogy valamely eljárásí cselekmény, vagy bizonyítás lefolytatása miért nem szükséges az ügy megítéléséhez, illetve miért nem alkalmas valamely tény bizonyítására, Következésképpen a kérelmező jogalap nélkül tagadta meg az adatszolgáltatást arra hivatkozva, hogy a kért ügyféllista a tényállás tisztázásához nem szükséges, az attól várható bizonyíték egyéb más bizonyítás útján pótolható.

A jogorvoslati kérelemben foglaltakra tekintettel megjegyzi a bíróság azt is, hogy a hatóság kizárólagos hatáskörébe tartozó tényállás tisztázási kötelezettség okán az ügy jelen szakaszában a

bírósági sem foglalhat állást az adatszolgáltatás indokoltsága kérdésében.

A bíróságnak azt kellett továbbá vizsgálnia, hogy miben nyilvánult meg a kérelmező cselekménye vagy magatartása, az az eljárás elhúzására, vagy a valós tényállás feltárásának megghiúsítására irányult-e, illetve azt eredményezte-e.

A kérelmező - általa sem vitatottan - a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetés ellenére a Vj-042-003/2009. számú végzés szerinti adatszolgáltatási kötelezettségének kétszeri felhívás ellenére, valamint kényszerítő bírság kétszeri alkalmazása ellenére sem tett eleget. A kérelmező sem a közigazgatási, sem a bírósági eljárás során nem terjesztett elő olyan objektív indokot, amely a kötelezettség teljesítésében megakadályozta volna, a kérelmező beadványainak hangvétele és tartalma pedig azt fejezi ki, hogy a kérelmező az adatszolgáltatást nem is kívánja teljesíteni. Ez a magatartás egyértelműen az eljárás elhúzására irányult, hatását tekintve az eljárás elhúzódását, a valós tényállás feltárásának megghiúsítását eredményezte. A kérelmező által tanúsított magatartás egyidejűleg a Tpvt. 44.§-a alapján alkalmazandó Ket. 6.§-ban foglalt jóhiszemű eljárás elvét, valamint az együttműködési kötelezettség elvét súlyosan sértő magatartásnak minősül.

Az előzőekben kifejtettek alapján a bíróság megállapította, hogy a bírság kiszabásának feltételei fennálltak, a kérelmezővel szemben alkalmazott szankció jogszerű és indokolt volt.

A bíróság a bírság mértékét vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmezett a vonatkozó jogszabályok előírásait betartva - a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve - helyesen döntött, amikor annak mértékét a maximális összegben állapította meg. A kérelmező a lényeges, mástól nem beszerezhető információval kapcsolatosan, többszöri felszólítás és szankció alkalmazása ellenére is megtagadta az adatszolgáltatást. Következésképpen a kérelmezett a jogsértés súlyával, az ügy összes körülményével arányban álló bírságot szabott ki a kérelmezővel szemben, aki jogorvoslati kérelmében nem jelölt meg olyan új tényt vagy körülményt, mely alapján a kérelmezett mérlegelésének jogszerűtlensége megállapítható lett volna. A bírság mérséklésének ezért nem volt helye.

Nem tartotta alaposnak a bíróság a kérelmezőnek a bírság ismételten kiszabható jellegével kapcsolatosan előadott okfejtését sem. A Tpvt. 44.§-a a versenyfelügyeleti eljárásokban alkalmazni rendeli a Ket. 61.§ (3) bekezdését, mely szerint az eljárási bírság egy eljárásban, ugyanazon kötelezettség ismételt megszegése vagy más kötelezettségzegés esetén ismételten is kiszabható. A bírság az eljárás bármely szakaszában kiszabható, ismételt alkalmazásának törvényi korlátja nincs, annak nem feltétele a korábbi döntés jogerőre emelkedése.

Összefoglalva a bíróság megállapította, hogy a kérelmezett végzésének jogi indokolása teljes körű volt és a döntés érdemben is helytálló volt.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pont alapján a 43. § (7) bekezdés szerinti 7.500 forint jogorvoslati eljárási illetéket a Knp. 4. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a kérelmező viseli.

A pervesztes kérelmező a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján köteles a kérelmezettnek az eljárással kapcsolatban felmerült költségeinek megtérítésére. A perköltség összegének megállapításánál a bíróság figyelemmel volt a képviselő által kifejtett munka színvonalára, annak időigényességére, az ügy bonyolultságára és arra, hogy az eljárás sajátosságából

fakadóan az ügyben tárgyalás tartására nem került sor.

A végzés ellen a jogorvoslatot a Knp. 3. § (3) bekezdése kizárja.

Budapest, 2010. január 20.

dr. Kovács Mária s.k.
bíró